

Президент Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник у Першому Президентстві

Очікування на дорозі до Дамаску

Ті, хто старанно прагне дізнатися про Христа, зрештою, пізнають Його.

Одна з найдивовижніших подій в історії світу сталася на дорозі до Дамаску. Вам добре знайома історія Савла, молодого чоловіка, який “нищив Церкву,—вдирався в доми... [віддаючи святих] до в'язниці”¹. Савл поводив себе настільки вороже, що багато членів ранньої Церкви втікали з Єрусалима, сподіваючись уникнути його гніву.

Савл переслідував їх. Але коли він “ішов й наближався до Дамаску... нагло осяяло світло із неба його,

А він повалився на землю, і голос почув, що йому говорив: “Савле, Савле,—чому ти Мене переслідуєш?”²

Цей момент перетворення змінив Савла назавжди. В дійсності, він змінив світ.

Ми знаємо, що такі прояви, як цей, трапляються. По суті ми свідчимо, що схожа подія відбулася в 1820 році з хлопцем на ім'я Джозеф Сміт. З ясністю і певністю ми свідчимо, що небеса знову відкриті і що Бог говорить до Своїх пророків і апостолів. Бог чує і відповідає на молитви Своїх дітей.

Однак трапляються й такі, хто гадає, що доки з ними не станеться щось подібне до того, що було з Савлом і Джозефом Смітом, вони не зможуть повірити. Вони стоять біля вод хрищення, але не заходять у них. Вони стоять на порозі свідчення, але не можуть підштовхнути себе усвідомити істину. Замість того, щоб прямувати малими кроками віри шляхом учнівства, вони бажать якоїсь яскравої події, яка б змусила їх повірити.

Вони марнують свої дні в очікуванні на дорозі до Дамаску.

Віра приходить крок за кроком

Одна дорога сестра все своє життя була вірним членом Церкви. Але вона носила в собі особистий смуток. Багато років тому внаслідок раптової хвороби померла її дочка, і рани від цієї трагедії досі непокоять її. Її мучать непрості питання, які супроводжують таку подію, як ця. Вона щиро визнала, що її свідчення вже не було таким, як раніше. У неї було відчуття, що доки небеса не відкриються особисто

для неї, вона ніколи не зможе повірити знову.

Отже вона опинилася на шляху очікування.

Є багато інших, які, з різних причин, опиняються в очікуванні на дорозі до Дамаску. Вони відкладають повну відданість учнівству. Вони сподіваються отримати священство, але вагаються, щоб жити гідно цього привілею. Вони бажать увійти в храм, але зволікають проявити заключний акт віри. Вони залишаються чекати, коли їм представлять Христа, як дивовижну картину Карла Блоха, аби раз і назавжди розвіяти їхні сумніви і страхи.

Істина в тому, що ті, хто старанно прагне дізнатися про Христа, зрештою, пізнають Його. Вони особисто отримують божественний портрет Господаря, хоча найчастіше він приходить у формі пазла—частинка за частинкою. Можливо, нелегко розпізнати кожну окрему частинку саму по собі—може бути незрозуміло, як вона пов'язана з цілою картиною. Кожна частинка допомагає нам бачити велике полотно трохи краще. Коли, зрештою, вже багато частинок складено разом, ми усвідомлюємо надзвичайну красу всієї картини. Тоді, озирнувшись на пережите, ми бачимо, що насправді Спаситель прихоридив до нас—але не видовишно, а тихо, спокійно, майже непомітно.

Ми всі можемо отримати такий досвід, якщо просувемося вперед з вірою і не чекаємо надто довго на дорозі до Дамаску.

Прислухатися і виконувати

Я свідчу вам, що наш Небесний Батько любить Своїх дітей. Він любить нас. Він любить вас. Якщо необхідно, Господь навіть пронесе

вас через перешкоди, якщо ви прагнете Його спокою зі скрушеним серцем і упокореним духом. Часто Він говорить до нас таким чином, що це можна почути лише серцем. Аби краще почути Його голос у нашому житті, буде мудрим зменшити звук мирського галасу. Якщо ми ігноруємо або блокуємо спонукання Духа, незалежно від причини, вони стають менш помітними, доки ми взагалі не зможемо їх чути. Вчимося ж прислухатися до спонукань Духа, а тоді з готовністю виконувати їх.

Наш дорогий пророк Томас С. Монсон є нашим прикладом у цьому. Історії про його уважне ставлення до нашіптувань Духа численні. Старійшина Джеффри Р. Холланд наводить один такий приклад.

Одного разу, коли Президент Монсон був за дорученням у штаті Луїзіана, президент колу запитав його, чи буде в нього час провідати 10-річну дівчинку на ім'я Крістал, яка мала останню стадію раку. Сім'я Крістал молилася, аби Президент Монсон прийшов. Але їхній дім був дуже далеко, а графік [Президента] був таким щільним, що часу не залишалось. Тому замість цього Президент Монсон попросив тих, хто

буде молитися під час конференції колу, згадувати Крістал у своїх молитвах. Звичайно ж, Господь і сім'я [дівчинки] зрозуміють.

Під час суботньої сесії конференції, коли Президент Монсон піднявся виступати, Дух прошепотів: "Пустіть діток до Мене приходити, і не бороніть їм,—бо таких Царство Боже!"³

"Його думки змішалися. Він намагався продовжити тему зборів згідно з планом, але ім'я і постать [маленької дівчинки] не виходили в нього з голови"⁴.

Він прислухався до Духа і змінив свій графік. Рано-вранці наступного дня Президент Монсон залишив дев'яносто і дев'ять і здолав відстань у багато кілометрів, щоб бути у ліжка однієї дитини.

Прибувши туди, він "подивився на дитину, яка була надто хворою, щоб піднятися, надто слабкою, щоб говорити. Зараз хвороба зробила її незрячою. Глибоко зворушений побаченим і відчуваючи Дух Господа, брат Монсон узяв кволу руку дитини в свою. "Крістал,—прошепотів він,—я тут".

З надзвичайним зусиллям вона прошепотіла у відповідь: "Брате Монсоне, я знала, що ви прийдете"⁵.

Мої дорогі брати і сестри,

намагаймося бути серед тих, на кого Господь може покластися—що ми почуємо Його нашіптування й відреагуємо, як це зробив Савл по його дорозі до Дамаску: "Чого, Господи, хочеш, щоб я вчинив?"⁶

Служити

Інша причина того, що ми іноді не розпізнаємо голос Господа в нашому житті, в тому, що одкровення від Духа можуть прийти до нас не як безпосередня відповідь на наші молитви.

Коли ми шукаємо відповіді на запитання і турботи власного життя, наш Небесний Батько очікує, що ми спершу дослідимо певне питання, а тоді будемо молитися про керівництво. У нас є запевнення від нашого Небесного Батька, що Він почує і відповідь на наші молитви. Відповідь може прийти зі слів і завдяки мудрості надійних друзів і членів сім'ї, з Писань і зі слів пророків.

Завдяки власному досвіду я знаю, що деякі найсильніші спонукання ми отримуємо не лише для власного блага, а й для блага інших. Якщо ми думаємо тільки про себе, ми можемо пропустити деякі найвеличніші в нашому житті духовні переживання й проникливі одкровення.

Президент Спенсер В. Кімбол навчав цього принципу такими словами: “Бог помічає нас, Він пильнує за нами. Але зазвичай наші потреби Він задовольняє через інших людей. Тому життєво необхідно, аби ми служили одне одному”⁷. Брати і сестри, за завітом ми всі маємо обов’язок бути чутливими до потреб інших і служити, як це робив Спаситель, підтримуючи, благословляючи й підносячи тих, хто нас оточує.

Часто відповіді на наші молитви приходять не тоді, коли ми на колінах, а коли ми на ногах, служачи Господу і оточуючим. Безкорисливі прояви служіння й посвячення

облагороджують наш дух, усувають заскалки з наших духовних очей і відкривають небесні отвори. Стаючи відповіддю на чийсь молитву, ми часто знаходимо відповідь на свою власну.

Ділитися

Іноді Господь відкриває нам те, що призначено тільки для нас. Однак у дуже багатьох випадках Він ввіряє свідчення про істину тим, хто буде ділитися ним з іншими. Так було з кожним пророком від днів Адама. Більш того Господь очікує від членів Його Церкви, що вони будуть “відкривати уста свої в усі

часи, проголошуючи [Його] євангелію звуками радості”⁸.

Це не завжди легко. Деякі краще б штовхали ручний візок через прерії, ніж підняли тему віри і релігії з їхніми друзями і співробітниками. Вони переймаються тим, як їх сприймуть, або тим, як це може зашкодити їхнім стосункам. Так не повинно бути, тому що ми ділимося приємним посланням—посланням радості.

Багато років тому ми сім’єю жили і працювали серед людей, які в переважній більшості були не нашої віри. Коли вони запитували, як пройшли наші вихідні, ми обходили такі звичайні теми, як спортивні події, фільми чи погоду—натомість намагаючись поділитися деякими духовними подіями нашої сім’ї протягом вихідних. Що, наприклад, сказав промовець від молоді про норми з брошури *Заради зміцнення молоді*, або як ми були зворушені словами юнака, який вирушав на місію, або як євангелія і Церква допомогли нам, як сім’ї, здолати певне випробування. Ми намагалися не надто повчати або навантажувати. У моєї дружини Гарріет завжди найкраще виходило знайти щось надихаюче, втішаюче або смішне, чим можна було поділитися. Це часто приводило до більш глибоких розмов. Досить цікавим було те, що коли ми говорили з друзями про подолання життєвих труднощів, часто чули такий коментар: “Вам добре; у вас є церква”.

Маючи у нашому розпорядженні так багато соціальних медіа-ресурсів і безліч більш чи менш потрібних пристроїв, ділитися доброю новиною євангелії простіше, а результати є більш далекосяжними, ніж будь-коли раніше. До речі, я майже певен, що дехто з тих, хто мене слухає, вже відправили текстові

повідомлення на зразок: “Він уже 10 хвилин говорить і досі жодної аналогії з авіацією!” Мої дорогі юні друзі, можливо, заохочення Господа “відкривати вус[та] свої”⁹ сьогодні означає також “працюйте руками”, щоб вести блог і розсилати послання евангелії усьому світу! Але, будь ласка, пам’ятайте, що все в правильний час і в правильному місці.

Брати і сестри, завдяки благословенням сучасних технологій ми можемо висловити вдячність і радість за величній Божий план для Його дітей таким чином, що це буде почуто не лише в межах нашого робочого місця, а у світі. Іноді одна фраза

свідчення може привести до подій, які навечно змінять чиєсь життя.

Найефективніший спосіб проповідувати евангелію—за допомогою прикладу. Якщо ми живемо згідно з нашими віруваннями, люди це помічатимуть. Якщо образ Ісуса Христа сяє в нашому житті¹⁰, якщо ми радісні і спокійно відчуваємося у світі, люди захочуть дізнатися, чому. Одна з найвеличніших промов, будь-коли виголошених щодо місіонерської роботи, полягає в цій простій думці, яку приписують святому Франциску Ассизькому: “Проповідуйте евангелію завжди і, якщо необхідно, користуйтеся словами”¹¹.

Можливості для цього—навколо нас. Не пропускайте їх, надто довго очікуючи на дорозі до Дамаску.

Наша дорога до Дамаску

Я свідчу, що в наш час Господь говорить до Своїх пророків і апостолів. Він також говорить до всіх, хто приходить до Нього з щирим серцем і справжнім наміром¹².

Не сумнівайтесь. Пам’ятайте: “Блаженні, що не бачили й увірвали!”¹³ Бог любить вас. Він чує ваші молитви. Він промовляє до Своїх дітей і пропонує втіху, мир і розуміння тим, хто шукає і шанує Його, йдучи Його шляхом. Я ділюся з вами моїм священним свідченням, що Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів іде вірним курсом. У нас є живий пророк. Цю Церкву веде Той, Чие ім’я ми носимо, Сам Спаситель Ісус Христос.

Брати і сестри, дорогі друзі, не очікуймо надто довго на *нашій* дорозі до Дамаску. Натомість мужньо рушаймо вперед з вірою, надією та милосердям, і ми будемо благословенні світлом, якого всі шукаємо на шляху істинного учнівства. Про це я молюся і залишаю вам своє благословення у священне ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Дії 8:3.
2. Дії 9:3–4.
3. Марк 10:14.
4. Див. Jeffrey R. Holland, “President Thomas S. Monson: Always ‘on the Lord’s Errand,’” *Tambuli*, Oct.–Nov. 1986, 20.
5. Jeffrey R. Holland, *Tambuli*, Oct.–Nov. 1986, 20.
6. Дії 9:6.
7. *Учення Президентів Церкви: Спенсер В. Кімбол* (2006), с. 82.
8. Учення і Завіти 28:16.
9. Учення і Завіти 60:2.
10. Див. Алама 5:14.
11. In William Fay and Linda Evans Shepherd, *Share Jesus without Fear* (1999), 22.
12. Див. Мороній 10:3–5.
13. Іван 20:29.

Сан-Паулу, Бразилія

